

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Ḥamishah shiṭot

Nachmanides, Moses

Zultsbakh, 1762

VD18 15256944

הדנה םד קרפ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-10835

חרושי נרה להרמב"ן וז' פרק בא סימן

הרו השלימה עליו ששה ועוד י"א אחריו נחלת חזרת ולתחלת נדה
 וכל שכן אם היה בימי ויבה סבב עברו ימי ויבה ימיים סתים ראויים
 להיות נדה וחלו לדבריו הרב ז"ל ח"א דלא יוכל למישר שאלו יום כבוד
 אחד עשר היום וכשתמה אחריו שבעה עשר נחלת עומדת בימי ויבה
 למנין הראוי וכן כל השמושה ומדאמרין תאם גמי חמשה ולרבינו
 ימיים שמונים ראיתי וכן כולם אשתמי כדרא דמשה שבעים וזה
 גדולה הינה נעשת נדה לשלום עד שתספור שבעה נקיים שלה ואין לי
 להחריך . וכן יש שבזמן בחכורי הראשונים כקתם כגון רב סעדיה
 שכתב שכל אחד עשר יום . פנין נדה לנדה בשלשה ראיות בשלשה ימים
 נעשית וזה גדולה בין ברעופין בין בתפוזין . וזה טעם מתפרס כלן
 ובכמה מקומות דרעופין בעינין ולא מתפוזין ועל כיוצא בדברים הללו
 ידוע כל הימים שהתורה משפחת מלומדיה ואין להם מנוח אלא
 ברורה במקום אחד :

המנין . והרב ז"ל אורה בולדת משפחת ומתחלת למנות מחלת ראיה
 שלחך מלאת ולדבריו נריך הוא להביא ראיה מן התורה לכוני זה שהוא
 משנה הולדת משאר נשים שאפילו כשאין רוחות הן מונות ימי נדה
 ויבה כאלו הן רוחות . ועוד דהא בפ' בנות כותיים אמרי' דלכלול עלמא
 נדה ופתחא מב' מנין ואם היינו מניין משעת ראיה ראשונה כ' בימי
 ויבה קאי לה . ועוד מהא דפנין היתה למודה לראות יום ט' ולוקחה
 שמואל ט' לסבילתה שהן כ' לראייתה וכו' ואם אלה מונה כל ימי
 נדה ובה לתחלת ראיה ראשונה שאלתה זו כי הדבר אותו כ' בתחילת
 בימי ויבה קיימי והיאך קבעה וסת בכך שאין האשה קובעת וסת כ' א'
 כדאיתא תאם בשלבי בנות כותיים ואין הוסת נקבע אלא בשלשה הסלגו'
 כדבעינן לפרושי קתן וכל שכן לרב הונא ברביה דר' יהושע דקשיא דאמר
 אינה חוששת בתוך אחד עשר וכל זה בחסכתא זו . ותמיהו עליו אם
 העביר עיניו כפתחי נדה כמס' ערכין דתנא רבנן טועה שאלתה יום
 אחד טמא ראיתי פתחה שבעה עשר פירש שאפילו היו תחלת ימי נדה

סריק פרק בא סימן

פרק דם הנרה

הסככות פירש ר"י ז"ל אילן המיסך על הארץ והוא סמוך לדרך
 בית הקברו וזמנין דמיתרמי בין השמשות וקברי תאם והיינו ספיקויה :
 הפרעיות . אכניס גדולות ומלוטות מן הגדר וקבר תחת אחת מן
 ואין יודעין תחת איזו מכן . ותמה הוא אם כן ספק טומאה הוא ואם
 הוא ברשות היחיד ספקו טמא ואם היה ברשות הרבים וגורו עליהן
 מפני שהחוקה עם טומאה למה אמרו כבופי מהלך על פני כולה דנאמן
 שמה תולה הוא בספק טומאה ברשות הרבים דספיקו טמא וגורו דרבנן
 לית להו עוד הטיב הרב ר' אברהם בר דוד ז"ל לאסן כן כל זמין וגזוטרמא'
 גמי ומאי פנא אכניס דקט . ופירש הרב ז"ל שהסככות אילן שעפיו
 אה' למעלה ואה' למטה ואין שם אהל אלא שרויין את העליונה כאלו
 הן למטה והאחתונות כאלו הן למעלה ואף על פי שאין העליונות כדון
 התחתונות אלא סעדין נשאר שם אהר מועט נעשה כולו אהר שלם .
 וכן הפרשות אכניס שיוכלות מן הגדר ואין גונעות בו בוא אלא שראוי'
 לקבל המעיבה נעשת אהל שלם ומביא טומאה מדבריהם . ושמוס
 כספק טומאה וזהו ספקו שאין אהל שלהם שלם וכשקברו שם בודאי
 מיירי . ואף על גב דאמרין בסוכה שאין לומרם גור אחיה גור אסיק
 אלא בתוך שלשה משום לבדו ונבי קורות הבית תנן שאפילו אין ביניהם
 טפח טומאה תחתיהן ביניהם טמא אהל לא כסתום דמי . שאני
 הכא דבין שהכל מליין אחד ומכותל אחד היו חיבור ומשלים אהל שלהם .
 כך כתב הרב ז"ל וכענין הוה שני בתוספת ברשות ומיהו דוקא
 שאין בין הענפים של סככות כותח טפח שאם היה ביניהם בודאי פותח
 טפח מספיקין : אבר ר' יוחנן ביהלך ובה על פני כולה . ה"ג
 איכא למיחש דלמא טמא הוא אלא כבובל טומאה הוא דמתקנת דיוניא
 דרישא דתחתיין ומשום דרישא שאין לומרם גור אחיה גור אסיק
 ז"ל אלא תחתיין דקתני לחתני לומר קברטו עם את הנפלים ואין
 לחתנין על הסככות הא' ודאי כשם שנאמרו על הנפלים כבהן שלהם
 אוכל תרומה שם כך נמי לחתנין על הסככות במהלך שם ואובל תרומה
 זו אינה קושיא שההלך ובה על פני כולה היכי שזוכר בכל השם
 שאפילו לא היה הכותי חושש לאלה הסככות בטמא בקבר נגמא אה' הוה
 שם ובחזן על גופו של קבר הא' על טומאות הסככות כגון שמיך תחת
 אחד מן האילנות אינו לחתנין עליו דלית ליה דין אהל בסככות ופרשות
 אהל כנפלים לחתנין הן ואף על גב דאיכא למיחש לקראתו דיגירס כן
 כראה לי וליכא לפרושי מהלך ובה על פני כולה שהלך תחת הסככות
 אורך רוחב שהרי פירשו שאלה הסככות עלתו מדבריהם והם ואין
 גזרין כן והילכך ודאי אין לחתנין עלהם אפילו עושין בהם
 מעשה :

ר' נרע"ב אבן . ומסמא . כבר פירש בחסכת סכת פרק ר'
 עקיבא (דף כ"ט) בתוספות בשמו של
 רבינו תם ז"ל סתיה אבן גדולה שמוסמת על משכב הוב ומוסבו ואדם
 שאור יושב על האבן וכטמא מדיון נישא שהרי משכב הוב כושא אותו
 וזהו היסטו של זכ שלא מנינו לו חכר בכל התורה כולה שכל טומאות
 החסיטות טהרות חוק מן הוב וריבה הכתוב אף משכב שלו ומשבו
 הטמאים תחת האבן כדאיתא בפורת כהנים וכן אם היו ככף חלוצים
 וכבר הן מטהמים כהיסט וכן דם נדה שהוא רונה כאן לטמא תחת אבן
 משתא לומר שיהא לו היסט כוכבין תחת האבן בין ככף חלוצי וממעטיין
 ליה מדקתיב והגושא אהרס דכחשכב ומושב הוא דמטמא באבן מסמא
 להכלים שעליה כדמפרס בתורת כהנים וכתיב אהרס למעטי דמה' ולשון
 רס' הוא והלשון ספי' בתום כתבתי שם במס' סכת :
 ר' נה ע"א שמוא . יעשה עוד אביו ואלו שטיחין . מפורס
 במסכת חולין בפרק העור והרובט :
 אבר ר' יהודה מדסקרתא סלקא דעתך דמינה שיעיר התשתלח יוכיח
 וכו' . יתמא הוא למה חור והוכיר קטעם שדחה הכרייתא קל וחומר
 שלו ולמה הוגדר לומר כן לפי שאלתנו וזהו טמא למה לי . ויש לומר
 שזו הכרייתא האנויה למעלה שיעיר התשתלח יוכיח לא הית' ענויה ככה"מ
 ורבה לא היה יודע אותה כתי"ש בפ' בנות כותיים וכן ר' יהודה מדסקרתא
 לא שמע אותה והטיב לתוך להטריד וכו' טמא והיה קשה עליו בקי'
 והוגדר לומר שמדיון ק' נמי לא אחי כך מפורס בתוספתא :
 ר' נה ע"א הא' לחקיקין ודילמא כהן טמא הוא . ללו למימא
 דכהן טמא מותר ליטמא שלא אמרו לא בקבור
 אדם בתת כדאמרין במס' נזיר היה עומד בביית הקברות והויטו לו
 קפו ומת אחר ונגע בו יוכל יהא חייב תלמוד לומר לא יחלל ינא זה
 שחולל ועומד ומוקים לה תאם בחכורי אדם ביהא הא' ללו הכי חייב
 איהא הכי קאמרין ודילמא כהן טמא וקסבר כותיים שאין טמא מותר
 על הטומאה אי נמי בהן טמא דיומי הוא וקסבר' כרבי עקיבא דלמא
 שפסקת שפחות נטמא בזביו רבי טרסון מחייב ור' עקיבא פוטר וכבר
 קיימ' בברוכה בפרק ידיעת הטומאה והענין הכותיים בטומאת כותיים
 קיימ' פי' כותיים מדבריהם והחוקן כהן שהן סבורין שטומאתן תורה
 דלמא לא דרשי בכשרה עד שתרניס . אי נמי ככותיים שתרניס בהן
 דלמא לא ואל ספקות לא חששו להם . וכן כנפלים ואירון הן בטומאה
 כדאיתא ואף על פי שאין קוברין אותן לדבריהן דר' יהודה שאם לא היו
 קוברין נחמא כולן בחוקת טמא מתים ואין לא תנין אלא כועלי
 דקט' ששכל לטומאה טמא טמא כדאיתא בפרק בנות כותיים :

סריק פרק דם הנרה

הסככות פירש ר"י ז"ל אילן המיסך על הארץ והוא סמוך לדרך
 בית הקברו וזמנין דמיתרמי בין השמשות וקברי תאם והיינו ספיקויה :
 הפרעיות . אכניס גדולות ומלוטות מן הגדר וקבר תחת אחת מן
 ואין יודעין תחת איזו מכן . ותמה הוא אם כן ספק טומאה הוא ואם
 הוא ברשות היחיד ספקו טמא ואם היה ברשות הרבים וגורו עליהן
 מפני שהחוקה עם טומאה למה אמרו כבופי מהלך על פני כולה דנאמן
 שמה תולה הוא בספק טומאה ברשות הרבים דספיקו טמא וגורו דרבנן
 לית להו עוד הטיב הרב ר' אברהם בר דוד ז"ל לאסן כן כל זמין וגזוטרמא'
 גמי ומאי פנא אכניס דקט . ופירש הרב ז"ל שהסככות אילן שעפיו
 אה' למעלה ואה' למטה ואין שם אהל אלא שרויין את העליונה כאלו
 הן למטה והאחתונות כאלו הן למעלה ואף על פי שאין העליונות כדון
 התחתונות אלא סעדין נשאר שם אהר מועט נעשה כולו אהר שלם .
 וכן הפרשות אכניס שיוכלות מן הגדר ואין גונעות בו בוא אלא שראוי'
 לקבל המעיבה נעשת אהל שלם ומביא טומאה מדבריהם . ושמוס
 כספק טומאה וזהו ספקו שאין אהל שלהם שלם וכשקברו שם בודאי
 מיירי . ואף על גב דאמרין בסוכה שאין לומרם גור אחיה גור אסיק
 אלא בתוך שלשה משום לבדו ונבי קורות הבית תנן שאפילו אין ביניהם
 טפח טומאה תחתיהן ביניהם טמא אהל לא כסתום דמי . שאני
 הכא דבין שהכל מליין אחד ומכותל אחד היו חיבור ומשלים אהל שלהם .
 כך כתב הרב ז"ל וכענין הוה שני בתוספת ברשות ומיהו דוקא
 שאין בין הענפים של סככות כותח טפח שאם היה ביניהם בודאי פותח
 טפח מספיקין : אבר ר' יוחנן ביהלך ובה על פני כולה . ה"ג
 איכא למיחש דלמא טמא הוא אלא כבובל טומאה הוא דמתקנת דיוניא
 דרישא דתחתיין ומשום דרישא שאין לומרם גור אחיה גור אסיק
 ז"ל אלא תחתיין דקתני לחתני לומר קברטו עם את הנפלים ואין
 לחתנין על הסככות הא' ודאי כשם שנאמרו על הנפלים כבהן שלהם
 אוכל תרומה שם כך נמי לחתנין על הסככות במהלך שם ואובל תרומה
 זו אינה קושיא שההלך ובה על פני כולה היכי שזוכר בכל השם
 שאפילו לא היה הכותי חושש לאלה הסככות בטמא בקבר נגמא אה' הוה
 שם ובחזן על גופו של קבר הא' על טומאות הסככות כגון שמיך תחת
 אחד מן האילנות אינו לחתנין עליו דלית ליה דין אהל בסככות ופרשות
 אהל כנפלים לחתנין הן ואף על גב דאיכא למיחש לקראתו דיגירס כן
 כראה לי וליכא לפרושי מהלך ובה על פני כולה שהלך תחת הסככות
 אורך רוחב שהרי פירשו שאלה הסככות עלתו מדבריהם והם ואין
 גזרין כן והילכך ודאי אין לחתנין עלהם אפילו עושין בהם
 מעשה :

הסככות פירש ר"י ז"ל אילן המיסך על הארץ והוא סמוך לדרך
 בית הקברו וזמנין דמיתרמי בין השמשות וקברי תאם והיינו ספיקויה :
 הפרעיות . אכניס גדולות ומלוטות מן הגדר וקבר תחת אחת מן
 ואין יודעין תחת איזו מכן . ותמה הוא אם כן ספק טומאה הוא ואם
 הוא ברשות היחיד ספקו טמא ואם היה ברשות הרבים וגורו עליהן
 מפני שהחוקה עם טומאה למה אמרו כבופי מהלך על פני כולה דנאמן
 שמה תולה הוא בספק טומאה ברשות הרבים דספיקו טמא וגורו דרבנן
 לית להו עוד הטיב הרב ר' אברהם בר דוד ז"ל לאסן כן כל זמין וגזוטרמא'
 גמי ומאי פנא אכניס דקט . ופירש הרב ז"ל שהסככות אילן שעפיו
 אה' למעלה ואה' למטה ואין שם אהל אלא שרויין את העליונה כאלו
 הן למטה והאחתונות כאלו הן למעלה ואף על פי שאין העליונות כדון
 התחתונות אלא סעדין נשאר שם אהר מועט נעשה כולו אהר שלם .
 וכן הפרשות אכניס שיוכלות מן הגדר ואין גונעות בו בוא אלא שראוי'
 לקבל המעיבה נעשת אהל שלם ומביא טומאה מדבריהם . ושמוס
 כספק טומאה וזהו ספקו שאין אהל שלהם שלם וכשקברו שם בודאי
 מיירי . ואף על גב דאמרין בסוכה שאין לומרם גור אחיה גור אסיק
 אלא בתוך שלשה משום לבדו ונבי קורות הבית תנן שאפילו אין ביניהם
 טפח טומאה תחתיהן ביניהם טמא אהל לא כסתום דמי . שאני
 הכא דבין שהכל מליין אחד ומכותל אחד היו חיבור ומשלים אהל שלהם .
 כך כתב הרב ז"ל וכענין הוה שני בתוספת ברשות ומיהו דוקא
 שאין בין הענפים של סככות כותח טפח שאם היה ביניהם בודאי פותח
 טפח מספיקין : אבר ר' יוחנן ביהלך ובה על פני כולה . ה"ג
 איכא למיחש דלמא טמא הוא אלא כבובל טומאה הוא דמתקנת דיוניא
 דרישא דתחתיין ומשום דרישא שאין לומרם גור אחיה גור אסיק
 ז"ל אלא תחתיין דקתני לחתני לומר קברטו עם את הנפלים ואין
 לחתנין על הסככות הא' ודאי כשם שנאמרו על הנפלים כבהן שלהם
 אוכל תרומה שם כך נמי לחתנין על הסככות במהלך שם ואובל תרומה
 זו אינה קושיא שההלך ובה על פני כולה היכי שזוכר בכל השם
 שאפילו לא היה הכותי חושש לאלה הסככות בטמא בקבר נגמא אה' הוה
 שם ובחזן על גופו של קבר הא' על טומאות הסככות כגון שמיך תחת
 אחד מן האילנות אינו לחתנין עליו דלית ליה דין אהל בסככות ופרשות
 אהל כנפלים לחתנין הן ואף על גב דאיכא למיחש לקראתו דיגירס כן
 כראה לי וליכא לפרושי מהלך ובה על פני כולה שהלך תחת הסככות
 אורך רוחב שהרי פירשו שאלה הסככות עלתו מדבריהם והם ואין
 גזרין כן והילכך ודאי אין לחתנין עלהם אפילו עושין בהם
 מעשה :